

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.S., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupeného Mgr. Martinem Keřtem, advokátem, se sídlem Sladkovského 2059, 530 03 Pardubice, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4.3.2013, č. „X“/315-MS,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Martinu Keřtovi se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 34.509,20 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14.9.2010, č. „X“, jímž Česká správa sociálního zabezpečení dle ust. § 38 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále také „zdp“) zamítla žalobci žádost o invalidní důchod. Žalobce v žalobě namítl,

že žalované rozhodnutí považuje za „*nesprávné, po právní stránce vadné*“ a navrhl, že žalobci by měl být přiznán invalidní důchod od doby jeho podání žádosti o přiznání invalidity.

Žalovaná se k žalobě nevyjádřila.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101).

Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.r.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí

soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, zamítla Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 14.9.2010 žádost žalobce o invalidní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, o kterých rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

V řízení o námitkách bylo z posudku o invaliditě vypracovaným Českou správou sociálního zabezpečení dne 19.6.2012 zjištěno, že žalobce je invalidní podle § 39 odst. 1 zdp, přičemž se jedná o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 45 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti účastníka řízení byla stanovena porucha osobnosti. Vzhledem k tomu, že k posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu soud není příslušný, proto k posouzení této otázky soud provedl důkaz, a to posudkem PK MPSV ČR, pracoviště v Hradci Králové, který si vyžádal (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění). Z tohoto posudku, vypracovaného PK MPSV dne 11.12.2013, č.j. 2013/1347-HK, soud zjistil, že do dne 31.12.2009 žalobce nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., nebyl ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 tohoto zákona. Zároveň z tohoto posudku krajský soud zjistil, že žalobce byl k datu vydání žalovaného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 zdp, přičemž šlo o invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zdp, když míra poklesu pracovní schopnosti činila 45 %. Krajský soud provedl dále důkaz posudkem PK MPSV v Brně ze dne 12.9.2014, č.j. 2014/159-BR, přičemž závěry v tomto posudku vedené jsou totožné se závěry uvedenými ve zmíněném posudku PK MPSV v Hradci Králové. Rovněž tato posudková komise dospěla k závěru, že žalobce je od 1.1.2010 invalidní podle § 39 zdp, když jde o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zdp.

Jak vyplývá z uvedených posudků, žalobce byl invalidní již od r. 2010. V daném případě vzhledem ke shodnosti uvedených posudků PK MPSV ČR, které si soud v řízení vyžádal, byl datem vzniku invalidity (I. stupně) den 1.1.2010. Pro vznik nároku na invalidní důchod však platná právní úprava nestanoví jako jedinou podmínku pouze to, aby žadatel o poskytnutí invalidního důchodu byl invalidním z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a poklesu pracovní schopnosti (§ 39 odst. 1 a 2 zdp). Žalobce zřejmě přehlédl, že žalovaná vycházela ze skutečnosti, že žalobce nesplnil další podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod, a to nutnou dobu pojištění. Žalovaná vycházela z toho že *„důvodem k zamítnutí žádosti účastníka řízení není jeho zdravotní stav, ale chybějící doba pojištění, kterou musí účastník řízení získat v rozhodném období před vznikem invalidity. Jelikož získaná doba pojištění účastníka řízení činila v předchozích letech před vznikem invalidity pouze 1 rok a 321 dnů doby pojištění, tzn. nikoliv alespoň 4 roky, nejsou splněny podmínky pro přiznání invalidního důchodu podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb.“*

Podle ust. § 38 zdp má pojištěnec od 1.1.2010 nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let, stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 téhož zákona, popř. byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo stal-li se invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 40 odst. 1 písm. e) zdp potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí pojištěnce ve věku 28 let 4 roky. Podle odst. 2 první věty tohoto ustanovení, potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity. V ust. § 5 a § 40 cit. zák. pak jsou blíže uvedeny a konkretizovány doby pojištění nutné pro nárok na invalidní důchod. Žalovaná vycházela z toho, že dle posudku České správy sociálního zabezpečení ze dne 19.6.2012 došlo ke vzniku invalidity žalobce dne 8.3.2010, přičemž k tomuto dni získal účastník řízení pouze 1 rok a 321 dní. Protože žalobce nesplnil

zmíněnou zákonnou podmínku, tj. získání potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod (v případě žalobce to byly 4 roky), tak žádost žalobce o invalidní důchod zamítla. Jak vyplývá z uvedených posudků PK MPSV, kterými soud provedl v soudním řízení důkazy, tak v případě žalobce sice došlo ke vzniku invalidity již 1.1.2010 (nikoliv až 8.3.2010), avšak z porovnání uvedených dat vzniku invalidity vyplývá, že ani v případě vzniku invalidity od 1.1.2010 žalobce nesplnil uvedenou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod. Krajský soud tedy neshledal na žalovaném rozhodnutí nic nezákonného, když navíc žalobce uvedený závěr o nezískání doby pojištění v žalobě ani nezpochybnil.

Krajský soud dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce z důvodu nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 65 odst. a § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok II. se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když žalované, jako orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů nenáleží a žalobce nebyl v řízení úspěšný.

Výrok III. vychází ze skutečnosti, že žalobci byl soudem ustanoven v záhlaví tohoto rozsudku označený zástupce (advokát), kterému soud přiznal právo na odměnu a úhradu hotových výdajů v celkové výši 34.509,20 Kč, když tato náhrada zahrnuje odměnu a paušální náhradu za úkony právní služby provedené v průběhu soudního řízení, včetně režijního paušálu, náhrady za promeškaný čas a náhrady cestovních výdajů, přičemž soud vycházel z vyúčtování zástupce žalobce ze dne 8.10.2014 (§ 35 odst. 8 s.ř.s., § 6, 7, 9, 11, 12a, 13, 14, 14a vyhl. č. 177/1996 Sb., vyhl. č. 472/2012). Jednalo se o celkem 18 úkonů právní služby (18 × 800 Kč) zahrnující převzetí věci a první poradu s klientem, dále další porady s klientem ve Vazební věznici v Hradci Králové a v Brně, dále jednání u PK MPSV v Hradci Králové, písemná podání adresovaná soudu, jednání u PK MPSV v Brně a účast u jednání soudu (celkem činila odměna 18 × 800 Kč, tj. 14.400 Kč, režijní paušál 18 × 300 Kč, tj. celkem 5.400 Kč). Náhrada cestovních výdajů za cesty osobním automobil zn. Škoda Fabia Combi, SPZ „X“, za cesty z Pardubic do Hradce Králové a zpět, a dále z Pardubic do Brna a zpět, realizované v souvislosti s jednotlivými úkony právní služby, činila celkem 5.520 Kč a náhrada za promeškaný čas celkem 3.200 Kč. Celkem činila odměna a náhrada hotových výdajů bez DPH 28.520 Kč, s připočtením DPH ve výši 21 % činila celková přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů 34.509,20 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. října 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová